

Пътмечка

ЙОРДАН
ИОВКОВ

ГРАФИТ И
ДИАМАНТ

НАДЕЖДА
ВЪ БОГА

СИЛА ОТ
ЗВЕЗДИТЕ ИЛИ
ОТ НЕБЕТО?

4/2021
№81

Здравей!

В началото на есента Марио, Руменчо и Алианка гостуваха на баба си и дядо си на село. Къщата им не беше голяма, но имаха просторен двор. Между тяхното и съседното село течеше пълноводна река, където хората ловяха риба, а всички деца обичаха да играят по цял ден.

Есента се случи дъждовна. Дни наред не спираше да вали. Дядо Янаки погледаше с безпокойство към реката и вечер разказваше на децата как няколко пъти придошлите води заливали цялото село. Те го слушаха и си представяха как се намесват и спасяват къщата на дядо си и баба си, а после на съседите.

Една сутрин баба Стойна ги събуди разтревожена:

– Бързо ставайте! Реката е излязла от коритото си. Съберете си в раниците най-необходимото. Може да ни евакуират.

– Как ще ни евакуират? – изненада се Марио.

– Ами животните? – разтревожи се Руменчо.

– Какво значи „евакуират“? – питаше Алианка.

– На всички въпроси ще отговори дядо ви, но след като се пригответе – отсече баба им.

Дядо Янаки ги заведе до реката, където се беше събрало цялото село.

– Наклонът е такъв, че ако прелее, водата залива първо другото село – обясни той.

Съселяните издигаха прегради по пътя на водата. Дядо Янаки се включи да помага, а с него и трите деца. Докато работеха, Марио се загледа към другия бряг и попита:

– Защо там никой не прави нищо, за да спре реката?

– Хората са малко и са стари. Немат сили. Лошото е, че са откъснати от пътя, щом реката отнесе двете мостчета, както стана сега. Откога обещават да направят здрав и стабилен мост, ама...

– Дядо, виж, едни хора са излезли отсреща – посочи Руменчо.

– Да, баба Запрянка и дядо Киро – разпозна ги баба Стойна.

Двамата старци стояха на няколко метра един от друг почти до самата буйна река.

– Как сте, бабке? – попита млад мъж от селото на децата.

– Добре сме, баби. Всичко си имаме. Добре сме. Бог ще си промисли, ще мине и това. Само да не вали повече!

– Абе какъв Бог сънуваш, Запряно?! – нахвърли се срещу нея дядо Киро. – Не виждаш ли, че сме оставени от всички и си отиваме!

– Де бре, Кире! Бог не ни е оставил. Ще дръпне водите, ще видиш! И последния път така се намеси.

– Кой се намеси, като цялото село беше под водата?!

– Успокой се, Кире! Утеши се! Нали останахме живи!

От отсрещния бряг следяха мълчаливо спора.

– Не можем ли да им помогнем? – Алианка хвана дядо си за ръка.

– Отрязан ни е пътят до тях – отвърна той.

– Тогава кой може да ги спаси? – недоумяваше Марио.

– В краен случай пращат хеликоптер и ги евакуират – дядо Янаки криеше тревогата си.

– Как кой? Бог може! – Алианка помаха с ръчичка към двамата старци отсреща и извика: – Ще се молим за вас! Не се предавайте!

(Следва продължение)

Люба
НИКИФОРОВА

отговорен редактор

☆ 🐟 🐟 ☆ 🐞 □ ☆ 🐞 🐟	□
🐞 🐟 🐟 🐞 🐞 🐟 🐞 □ 🐞	□
🐞 ☆ 🐞 🐞 ☆ 🐞 □ 🐞 ☆	□
🐟 🐞 □ 🐟 🐞 🐞 🐟 🐞 🐞 🐟	□
🐞 🐞 🐞 ☆ □ 🐞 🐞 🐞 🐞 🐞	□
🐞 🐞 🐞 □ 🐞 🐞 🐞 🐞 🐞 🐞	□
🐞 🐟 🐞 🐞 🐞 🐟 🐞 □ 🐞	□

Постави във всеки ред символа, който липсва. В квадратчетата от страни напиши буквата, която съответства на него, и ще разбереш темата на този брой от списанието.

Ф Е Ж А Н Д

Мими, ти знаеш ли отговора?

Правилният отговор е свързан с Иисус!

Главо- блъс- каница

Рисунка
Татяна КОСТЕЦКА

Помечка 4/2021

Последната надежда

Всеки изминал ден Иисус ставал все по-известен. Хора от цяла Галилея се стичали при Него, за да чуят проповедите Му за Небесното царство. Мнозина идвали да получат помощ: всички вече знаели, че Той има сила от Бога да лекува болести. Веднъж около Иисус се събрали толкова много хора, че Той трябвало да се отдалечи с лодка от брега, за да могат всички да Го чуват.

Един ден ученикът Петър поканил Иисус в дома си. Той живеел в Капернаум. Когато станало известно къде е отседнал Иисус, мнозина се стекли пред къщата на Петър.

Приятелите на един човек, страдащ от нелечима болест и останал парализиран, също научили, че Иисус е дошъл в техния град. Този човек не можел да се движи и да си изкар-

ва прехраната. Но имал приятели, които дошли при него и като хванали краищата на постелката, където лежал, го понесли към дома на Петър. Те били изпълнени с надежда, че Бог може да излекува приятеля им.

Приближили къщата, а там имало огромна тълпа от хора! И в дома, и в двора, и на улицата – навсякъде стоели хора, които искали да чуят поне една дума от устата на Учителя. Много от тях се надявали да бъдат излекувани.

Какво да правят? Може би никога повече нямало да имат такава възможност да помогнат на болния си приятел... Обиколили дома – никъде не открили пролука, за да влязат в двора, да не говорим за къщата. Тогава подпрели стълба до стената, изкачили се на плоския покрив и започнали да го демонтират. Всички гледали с изумление как от тавана падат суха глина и тръстика, а след това вътре се спуска постелка с лежащ на нея парализиран човек.

КАК МИСЛИШ?

1. Как се казвал градът, в който живеел Петър?
2. На кого се надявали приятелите на парализирания мъж?
3. Кое е по-важно: здравето или опрощаването на греховете?

По краищата на дупката в покрива, на фона на синьото небе, се виждали лицата на приятелите на болния. Очите им блестели с надежда. Те вярвали, че Исус може да излекува техния другар.

Като се обърнал към парализирания, Христос казал: „Прощават ти се греховете“. Седящите в дома фарисеи се възмутили в душата си: „Кой може да прощава грехове освен Бо-

Рисунки
Лариса ГОРОШКО

га?! Този човек богохулства!“. Исус, като виждал сърцата им и знаел какво мислят, попитал: „Кое е по-лесно – да кажа: „Прощават ти се греховете“ или да кажа: „Стани и ходи“? Но за да знаете, че Човешкият Син [както Исус нарича сам Себе Си] има власт на земята да прощава грехове – Той се обърнал към парализирания: – Казвам ти: „Стани, вземи си постелката и си иди у дома“.

Болният веднага се изправил пред всички, взел постелката, на която лежал, и се прибрал вкъщи. Хората не вярвали на очите си, славели Бога и казвали: „Чудни работи видяхме днес!“.

Можеш да намериш тази история
в петата глава на Евангелието
от Лука.

Помисли над това!

*Вие, повярвалите чрез Иисус
в Бога, Който Го възкреси от
мъртвите и Му даде слава,
така че вярата ви и надеждата
ви да бъдат в Бога...*

1 Пет. 1:21

Испаднали в трудна ситуация и дълго се опитвали да я решат сами. Мислели си, че умират.

А в това време Иисус бил в същата лодка, но не искал да се намесва – чакал да види дали ще Го помолят за помощ. Накрая един от учениците извикал: „Господи! Спаси ни, загиваме!“. По този на-

Попадал ли си някога в трудна ситуация, когато ти сам не можеш да се справиш? Тогава осъзнаваш – спешно ми е нужна помощ!

Това се случва на всички. В такива моменти на човек му се струва, че изпитанието никога няма да свърши и няма решение. Бог до-

пуска трудности в живота ни, за да ни научи да се надяваме на Него. За Бога не съществуват ситуации без изход – Той е всемогъщ и всемогъщ. Господ е създал Вселената и човека и знае най-добре как да разрешава проблемите. Освен това Той помага на хората с желание, защото много ни обича.

Но тук е уловката: човешките същества са твърде горди. Трудно им е да признаят, че се нуждаят от помощ. Те не искат да приемат помощ от другите и не вярват, че има Някой, Който е над тях, затова вижда и знае нуждите им. Бог обаче не нахлува в живота ни, без да пита. Той ни е дал свободата да

Надеждата В БОГА

взимаме решения. И единствено ако Го помолим за помощ и признаем, че сами не се справяме, Бог идва и поставя всичко на мястото му.

Веднъж учениците на Иисус Христос попаднали в буря. Те били целите мокри, а лодката им се напълнила с вода. Учениците се опитали да изхвърлят водата, свалили платната, но нищо не помогнало. Вълните ги заливали, вятърът ги събарял.

чин човекът признал, че се нуждае от помощ и че се надява на Господ. Иисус Христос успокоил морето и вятъра. Настанала тишина.

Когато попаднеш в трудна ситуация, знай, че Иисус е с тебе. Той е готов да помогне, но няма насила да реши всичко вместо тебе. Ако се надяваш на Бога, Той ще ти се притече на помощ.

Дмитрий АРСЕНТУЕВ

Рисунок: Шна КОЗИНА

ИГРОСЛОВИЦА

Борислав ГЕОРГИЕВ

- 1.** Благоуханна смес, използвана за кадене в храма при старозаветните богослужения (Изх. 30:1-9).
- 2.** Образуване от съгъдени водни пари, движено от въздушните течения в небето. За народа на Израил това е знак за Божието водителство през пустинята по пътя към Ханаан (Числ. 9:15-22).
- 3.** Любим син на Яков, който поради това е бил намразен от братята си и продаден като роб в Египет (Бит. 37 гл.).
- 4.** Домашно всеядно животно, което според Закона е било нечисто и забранено за храна (Лев. 11:7).
- 5.** Еврейка, която става съпруга на цар Артаксеркс и нейното име носи книга от Стария Завет.
- 6.** Птицата, пусната от Ной в края на потопа, която се връща при него с маслинен лист в клюна си (Бит. 8:8-11).
- 7.** Първородният син на старозаветния патриарх Яков, родоначалник на едно от племената в Израил (Бит. 29:32).
- 8.** Втората книга от Библията, в която се описват излизането на еврейския народ от Египет и пътят му към Ханаан.
- 9.** Название на обикновена тояга, каквато са носели Мойсей и Аарон (Изх. 4:2-4), или на царски скиптър (Бит. 49:10).

След като попълните вертикалните редове, в първия хоризонтален ред, който е оцветен, ще прочетете продължението на съвета на апостол Петър, записан в неговото Първо послание: „Всичките си грижи възложете на Него, защото...“ (5:7).

- 10.** Син на Авраам и Сара, който се ражда според Божието обещание в старините им (Бит. 21 гл.).
- 11.** Дума, която описва договорните взаимоотношения между Бога и хората и е част от названието на двата дяла в Библията.
- 12.** Брат на Мойсей, първосвещеник в Израил (Изх. 28 гл.).
- 13.** Мястото, където Яков сънува стълба до небето и ангели, които се качват и слизат по нея (Бит. 28:12-22).
- 14.** Небесно същество, Божи вестител (Лука 1:11-13).
- 15.** Рожденото име на апостол Петър, което Христос променя, след като го призовава да Му бъде ученик (Мат. 4:18).

Неизвестен автор

В ПЛОД

Кери беше съпруга на американския мисионер Андрю. Те бяха прекарали почти целия си живот в Китай. Известно време живяха в най-откъснатите райони – в малко селце, рядко посещавано от чужденци.

Тук Кери се наслади на една от най-прекрасните зими в живота си. Малката азиатска къща беше много уютна. По прозорците цъфтяха цветя – всичко се разлистваше и ухаеше. Стаите, независимо от оскъдните мебели, също изглеждаха уютни и приветливи.

След зимата дойде пролетта, после и лятото. „Само да не е толкова горещо, колкото беше миналата година“ – мислеше си Кери. Но дори пролетта бе много по-топла от миналогодишната. Дните минаваха, а нямаше и помен от дъжд. Селяните очакваха дъждовния сезон за оризовите си полета и наблюдаваха с горчивина как изсъхват младите стъбла. В разгара на лятото жегата се усили до пределни нива, като унищожи всяка надежда дори за най-малка реколтата от ориз. За да не умрат от глад през зимата, селяните сееха тук-там царевица.

Прозорливата Кери бързо разпозна промяната в настроението на хората. Все по-малко идваха в църквата, където проповядваше съпругът ѝ Андрю. А в една неделя никой не дойде. На следващия ден помощничката на Кери, Уанг Ама, се върна от пазара и предаде тревожна новина:

УНГОШ

Рисунки
Елена ГАВРИШУК

– По-добре не излизайте на улицата. В селото се говори, че боговете били разгневени от идването на чужденците и затова няма реколта.

Андрю също забеляза враждебността в мрачните погледи на местните жители. Той обаче не само не се отказа заради трудностите, а се укрепил още повече. Когато осъзна, че е невъзможно да продължи да работи на това място, за известно време мисионерът предприел пътуване из страната. Той отсъства няколко седмици, а съпругата му с децата и помощничката ѝ Уанг Ама останаха сами вкъщи.

В един горещ августовски ден Кери седеше до отворения прозорец и шиеше. Тежкия, сух въздух сякаш усилваше всеки шум от улицата. Изведнъж тя чу шепот. Вслуша се с тревога. Двама мъже се уговаряха за нещо.

– Днес в полунощ ще изкъртим портите – каза единият. – Ще ги убием и ще хвърлим труповете в краката на боговете, така че сушата най-накрая да спре и да завали дъжд.

Кери веднага стана и отиде при Уанг Ама:

– Бързо излез на улицата и се заслушай. Разбери всичко възможно за онова, което се планира тази вечер.

Без да се бави, Уанг Ама излезе, но скоро се върна – в очите ѝ се четеше ужас. След като затвори внимателно вратите, тя потвърди пред Кери онова, което съпругата на мисионера подозираше:

– Ще дойдат тази вечер. Искат да убият тебе и децата. Смятат, че трябва да убият всички бели.

– Мислиш ли, че наистина ще го направят?

– Ще го направят – отговори с тревога Уанг Ама и изтри сълзата, която се стичаше по бузата ѝ. – Всички, на които си направила добро... нито един от тях няма да посмее да ти помогне сега. Ако някой се застъпи, също ще бъде убит.

Кери стоеше мълчалива, но в главата ѝ се рояха множество мисли. Тя хвана Уанг Ама за ръцете и я погледна в очите.

– Аз не се страхувам – каза Кери спокойно. – Ще отида да се помоля на Бога.

Като влезе в спалнята, тя затвори вратата след себе си и коленичи до леглото.

– Ако това е Твоята воля – помоли се Кери, – спаси ни, Господи! Но каквото и да се случи, помогни ми да не се страхувам.

Тя остана още дълго на колене, докато размишляваше как да постъпи. Чакаше мълчаливо, докато Бог я ободри и ѝ даде смелост и мир. Кери реши в тази ситуация да разчита изцяло на Бога.

Вечерта тя сложи децата да си легнат рано и след това спокойно започна да плете. През целия ден смелостта и желанието да устои не я напускаха. „Не искам да умра“ – повтаряше си тя решително и твърдо, докато обмисляше всякакви идеи как да спаси децата и себе си.

Кери отиде до прозореца. Селският шум проникваше през застоялия прашен въздух. Тя се вслушваше в този шум и напрегнато се опитваше да долови всяка промяна в него. Към полунощ промяната наистина настъпи. Вривата около стените на къщата им се засили.

Кери стана и тихо помоли Уанг Ама да направи чай, докато самата тя започна да слага масата. Извади всички възможни чинии и във всяка от тях сложи по едно парче баница. След това помете пода и подреди навсякъде кресла и столове. Накрая излезе на двора, отиде до външната порта и я отвори широко.

Отвън стояха мъже. Лицата им не можеха да се различат в тъмното. Но Кери усети как отстъпват. Без да губи увереност, тя се върна в къщата, но остави вратата широко отворена. Сега светлината от газената лампа проникваше далече навън. После Кери събуди децата, облече ги и ги доведе в трапезарията. Те мълчаха, учудени от необичайното поведение на майка си. Кери им говореше спокойно и им пеше песни. Това ги успокои и те започнаха весело да си играят. Уанг Ама донесе чай и сложи няколко чайника на масата.

Гласовете около къщата се усилиха. Когато стана възможно да се чуят отделни думи сред общия шум, Кери се изправи хладнокръвно и като отиде до вратата, извика силно:

– Заповядайте, влезте!

Отвън стоеше мрачна тълпа от озлобени мъже. В ръцете си държаха тояги, пръти и ножове. Кери отново ги покани приветливо. Гласът ѝ прозвуча звънко и ясно:

– Заповядайте, влизайте, приятели! Приготвила съм ви чай.

При тези думи мъжете колебливо се спряха. Някои от тях си пробиха път напред. Кери наля чая в чашките и започна да ги поднася с двете си ръце – учтив китайски жест. Тя предложи първата чашка на един едър, мрачен мъж, който изглежда беше водачът им. Човекът отвори уста объркан и взе чая от ръцете ѝ. С лъчезарна усмивка Кери се обърна отново към мъжете, застанали на прага.

– Влезте, пейнете чай – покани ги тя. – И седнете, моля. Съжалявам, че у дома няма достатъчно място, но всичко, което имаме, е на ваше разположение.

Един по един мъжете започнаха да влизат в стаята. С широко отворени от удивление очи и уста те за миг забравиха своето намерение.

– Виж, тя изобщо не се страхува – чу Кери шепота на един от тях.

– Защо да се страхувам от съседите си? – попита го тя с усмивка и изненада.

Мъжете започнаха да разглеждат обстановката: завесите, пианото. Един от тях натисна няколко клавиша. Кери забеляза това, седна на табуретката и започна тихо да свири позната за гостите мелодия, а после изпя една китайска песен.

В стаята настъпи мъртва тишина. Когато тя спря да свири, мъжете се спогледаха и един измърмори:

– Тук няма никого, само тази жена и децата ѝ.

– Прибирам се у дома – каза друг, като тръгна към изхода.

Мнозина, все още мрачни, останаха изправени. Водачът им се приближи към децата. Той протегна ръка към Артър. Дружелюбното момченце с розови бузки, което отдавна беше свикнало с жълтокожи лица, се усмихна и хвана здраво палеца от грубата ръка на китаеца. Мъжът се засмя и каза:

– Ей, с тебе човек може да си играе!

Останалите гости също дойдоха при децата. Вдигнаха играчките им, повъртяха ги в ръцете си и дори започнаха да играят с малките. Кери наблюдаваше всичко това с огромно

Гъпечка 4/2021

напрежение. Някое грубо движение можеше да изплаши децата и така настроението на мъжете да се промени. Накрая водачът стана и каза ясно:

– Тук повече няма какво да правим. Аз се прибирам вкъщи.

Това беше знак за всички останали. Един по един, те излязоха на двора. Кери вдигна най-малкия на ръце, седна в едно от креслата и започна нежно да го люлее. Това беше последната картина, която мъжете видяха от прага, докато си тръгваха. Когато всички излязоха, Кери върна децата в спалнята и ги сложи да спят.

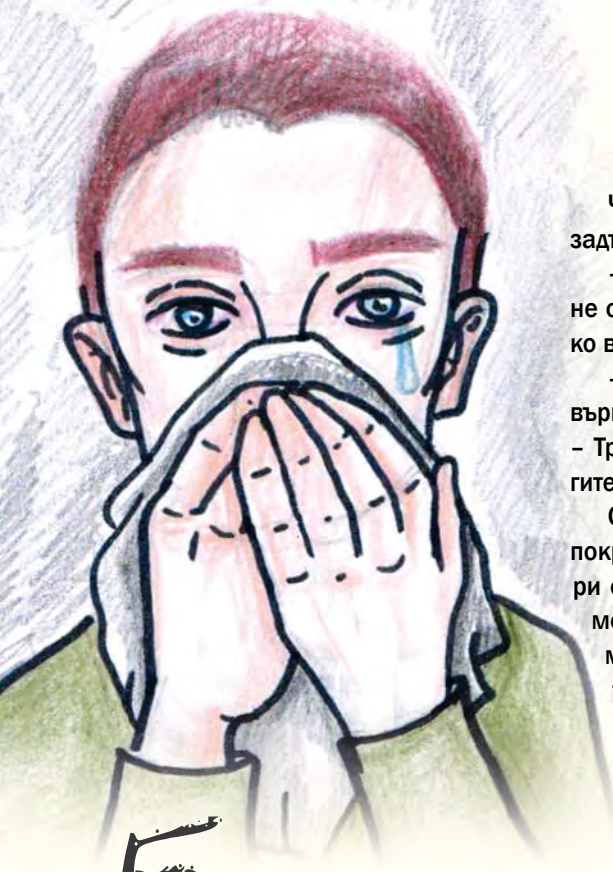
Тогава отиде да затвори портата. Улицата беше пуста и безлюдна. Тя спря пред вратата на дома си. От югоизток подухваше вятър – предвестник на тайфун. Кери се вслуша. Вятърът се засили внезапно и с тласък влезе през отворените прозорци, като завъртя завесите до тавана. Беше свеж и прохладен – дългоочакван гост от морето!

Кери влезе в спалнята и си легна. Лежеше неподвижно и се вслушваше дали вятърът няма да донесе дъжд. Благодарност към великия Бог, Който опази нея и децата, обзе сърцето ѝ и тя заспа спокойно.

Малко по-късно се събуди от дългоочаквания звук. Дъждовните капки биеха мелодично по керемидения покрив и струйки вода се стичаха по прозорците.

Кери стана и отиде до прозореца. Над покривите на селото се простираше сивкаво небе. Всичко наоколо беше спокойно и безметежно – хората, уморени от жегата, спяха в домовете си. По пустите прашни улици се изливаше пороен дъжд. Бог ги спаси – страшната нощ и сушата бяха зад гърба им.

Бавно, много бавно Тимъти се придвижваше напред, без да спира. Всеки друг на негово място отдавна щеше поне да обърне посоката или да се затича, да извика. Какво му даваше сила? Най-вече вътрешната убеденост, че нещата не са такива, каквито изглеждат. В далечината към небето се издигаше облак гъст, черен дим, който все повече се разпростираше. През плътната му маса проблясваха ту червени, ту оранжеви пламъци като сигурно доказателство, че пожарът не спира да се вихри. Очите на Тимъти се насълзиха и започнаха силно да лютят, но той продължи да върви напред.

– Господин Тимъти! – извика един от местните. – Върнете се!

Човекът дори изтича до него и го задържа за ръкава на ризата.

– Щом семейството Ви е добре, не отивайте там, опасно е! А и всичко вече е изгоряло!

– Благодаря ти, но не мога – отвърна Тимъти и кимна признателно. – Трябва да се опитам да спася книгите, не вярвам всичко да е загубено.

След това той махна на човека, покри носа и устата си с кърпа и дори се забърза. Вътрешно Тимъти се молеше през цялото време. Жена му и децата бяха на сигурно място в другия край на селото. Сега не ставаше дума за спасяване на човешки живот. Или? Несъмнено на крачка от унищожение се намираше делото на живота на Тимъти. Той беше роден във вярващо семейство и от малък мечтаеше да бъде мисионер. Когато порасна и се ожени, съпругата му го подкрепи и двамата заминаха за изключително беден и изостанал район в Австралия. Дълго местните хора не ги приемаха и ги гледаха враждебно. Но Тимъти не се откажа – с жена си започнаха да учат техния език и с големи усилия постепенно го проговориха добре. Учителят им беше първият местен, който повярва в Христос. С неговата помощ семейството на Тимъти започна да превежда Библията на местния език. Първо с жена му решиха да подготвят само Новия Завет, но после се осмелиха да се заемат с цялото Писание. Колко нощи бяха седели часове наред, заспиваха на работната маса от умора, забравяха

да изгасят свещите, а не беше никак лесно да им доставят нови. Колко пъти се криеха от своите зложелатели, дори се местеха неведнъж. Колко жертви направиха и всичко това – в името на Божието дело, за да могат местните хора да четат за Божията любов на собствения си език и да бъдат спасени.

А сега всичко гореше? Тимъти виждаше пламъците, вдишваше дима, кашляше от саждите, но не искаше да повярва, че Бог ще допусне огънят да повреди преведените от него и съпругата му библейски книги. Това беше дългогодишен труд – оставаше още съвсем малко, за да бъдат напълно готови. Всичко друго можеше да изгори, но не и преводите. С пълна надежда и увереност в Бога Тимъти най-сетне стигна до края на тясната пътека, която водеше до дома му. Тъкмо в момента, в който догаряха и последните отломки от работната барака, където превеждаха. Нищо, абсолютно нищо не беше оцеляло в пламъците.

Още на следващия ден Тимъти събра преводаческия екип. Нямаше нужда да съобщава за трагедията, в малкото село всички новини се разпространяваха изключително бързо.

– Господин Тимъти – започна един от местните, – дайте да разберем кой е направил това. Сигурен съм, че някой е подпалил я бараката, я къщата. Да разберем кой е и да поискаме да го хванат и да го накажат.

Тимъти поклати глава. Предния ден се разрази буря с гръмотевици. Ами ако нямаше виновен, а вър-

Прва ли в тебе?

ху бараката беше паднала мълния? Но дори по някакво чудо да можеха в момента да разберат, че някой от техните зложелатели нарочно е подпалил всичко, нима това щеше да реши проблема с изгубения дългогодишен труд? Нима наказанието на виновника щеше да възстанови изстраданите дума по дума преводи?

– Татко, на мене ми е ужасно мъчно! – призна най-големият син от семейството, който също беше помагал за делото. – Толкова ми е тежко, че чак ме боли, когато си давам въпроси. Затова нека просто да забравим, сякаш никога не е било, и да се хванем с нещо друго, съвсем различно.

Тимъти се замисли. И на него точно това му идваше отвътре. Години наред напредък, радост, очакване. Оставаше толкова малко до края. И Бог не опази. Болеше го, изпитваше огромна мъка. Но местните? Ами ако останат без Божие слово? Тимъти винаги можеше да отвори Библията, да разсъждава, да чете и да се моли, а те? В района нямаше други мисионери. Да се захванат с нещо съвсем различно, щеше да е прекрасно за Тимъти и семейството му, но единствено за тях. А Бог не насърчава егоизма.

– Може би не просто да се захванем с нещо друго, а да си отидем от тук. Ние имахме такава надежда в Бога за Неговото дело, а Той не ни даде да го довършим. Сигурно иска да каже, че това вече не е правилното място за нас – със съкрушен глас съпругата на Тимъти подкрепи сина им.

След нейните думи Тимъти се изправи пред всички.

– Скъпи мои, недейте да мислите така! Когато започнахме това дело, ние имахме едно – вяра в Бога. Но и Бог повярва в нас, защото ни повери Своето дело и ни даде да стигнем почти до края. Това, че преводите изгоряха, не е провал. Ние не разбираме защо се случи така. Но ако се надяваме на Бога, знаем, че е имало причина за това. А оттук нататък провал би било да се откажем, да се хванем с нещо друго или дори да си тръгнем от тук. В Словото пише, че надеждата в Бога устоява докрай и Той няма да остави никого, който се уповава на Него.

Погледите на хората изразяваха недоумение. Но Тимъти имаше предвид точно това, за което говореше. Още същия ден преводаческият екип се събра на ново място и след молитва поднови работата си от нулата. Този път Бог благослови Библията да бъде преведена от край до край на чуждия език. Благодарение на това и до наши дни много местни се покаяват и намират спасение.

А ти? Отказваш ли се лесно от делата, които Бог ти е поверил? Ще ти кажа само едно – имай надежда и устоявай, Бог вярва в тебе и те обича!

Рисунку Катерина ХИЧЕВА

Габриел СТОЙЧЕВ

История в куб

Лин стоеше пред родителите си. Можеше да ги обвинява, да ги разпитва още дълго, но имаше нещо, което трябваше да им каже. Това нещо я беше довело до тук и я занимаваше дори повече от въпроса „Защо?“

– Парите не са най-важното. Нито възможностите, нито успехът. Докато учех в университет, разбрах, че не мога да се надавам на пари или късмет. Повярвах в Бора и сега надеждата ми е само в Него, а Той дава и средства, и възможности, и успех. Мамо, татко, отношенията ни са като това парче графит – не струват нищо, защото вие сте решили да избегнете напрежението да отгледате дете в трудни условия. А именно трудността може да ги направят по-здрави от диамант.

– Ти се роди година след сватбата. Бяха трудни времена. Още живеехме на квартира – каза Чант.

– Нямахме пари дори за истински годежен пръстен. Баща ти ми предложи с пръстен с графит.

Елена показа пръстена, който висеше на верижка на врата ѝ – вместо красив диамант на него имаше черничко камъче, подобно на вълченче.

– На практика са едно и също – обясни Чант.

– Просто не е бил изложен на налягането, на което е бил подложен диамантът.

– Тогава не работех и доходите ни бяха от неговата заплата – продължи Елена. – Дадохме те за осиновяване, защото искахме да ти осигурим по-добро бъдеще! С повече възможности!

ГРАФИТ И ДИАМАНТ

„Защо съм осиновена?“ Цял живот Лин живееше с този въпрос и най-накрая имаше възможност да получи отговор. Тя мечтаеше отдавна за този момент. Беше прекосила половината земно кълбо, за да види истинските си родители.

КРАЙ

Очите на родителите ѝ блеснаха от вълнение. Дъщерята, която бяха изгубили заради своята неправилна преценка, сега разговаряше с тях. Толкова години съжаляваха за своето решение, но може би имаше надежда. Може би не беше твърде късно да възстановят онова, което е било пропуснато досега.

Изрежи фигурата на разгънатия куб. Залепи съседните страни, както е показано. Когато лепилото изсъхне, започни да четеш от страната със

заглавието, а после върти куба по посока на стрелката, докато стигнеш го края.

Приятно четене!

Отгледана от семейство Кварк в Канада, пред Лин имаше много възможности. Осиновите ѝ бяха заможни, но достатъчно мъдри, за да не ѝ дават всичко наготово. Сега беше собственик на фирма за ландшафтен дизайн, но това ѝ струваше много усилия и труд. Като първокурсничка беше вложила всичките си спестявания в бизнес идея, която се провали, и трябваше да чисти домове, за да се издържа. Беше изключително благодарна на родителите си за този житейски урок.

– Разкажете ми вашата история! – помоли Лин. Вместо бизнес дама пред тях стоеше момиченце с очи, пълни с любопитство.

– Запознахме се в университета – започна Елена, биологичната ѝ майка. – Чант тъкмо беше дошъл от Виетнам. Влюбихме се. Нямахме нищо освен любовта си. След като завършихме, той поиска да заминем за Виетнам. Мене обаче ме беше страх. Останахме в България. Той си намери работа като инженер в една мина.

21

Идеи за незабравимо лято

Намери две или три идеи, които можеш да осъществиш заедно (например 3 и 18, 8 и 9). Включи въображението си и се наслади на своето лято!

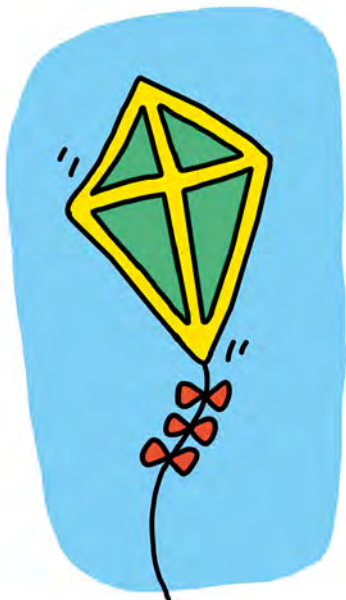

1. Пригответи лимонада с мента и лед (виж рецептата тук).
2. Покани приятелите си на гости с пресливане. Не пропускайте възможността да разговаряте дълго.
3. Иди в гората и набери различни плодове.

4. Намери начин да по-яздиш кон, пони или магаре.
5. Пренощувай в палатка.
6. Направи си хвърчило и го пусни да лети.
7. Тичай бос по тревата.
Организирайте приключенска игра и намерете скритото съкровище.
8. Покани своите приятели на църква, а след това – на гости у вас, почерпи ги.
9. Плувай с лодка в езеро или река.
10. Нахрани животните във фермата или в зоопарка.

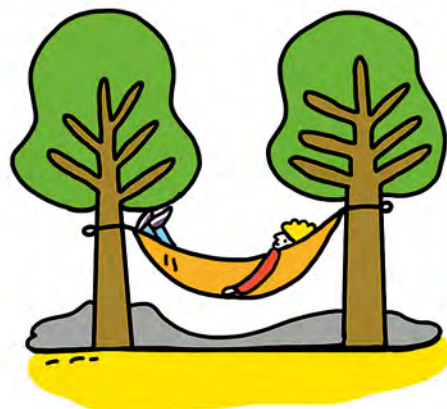
Рисунки
Татяна КОСТЕЦКА

16. Слушай концерт на стойностни улични музиканти и сподели с тях част от джобните си пари.

17. Наблюдавай звездите.

18. Иди в гората, като оставяш следи до дърветата, така че да се ориентираш на връщане по тях.

19. Полюлей се в хамак.

20. Изпечи си хляб, наденички или бонбони маршмелоу на огън.

21. Прочети приключенска книга.

12. Организирай семейна вечер с игри.

13. Тичай под дъжда.

14. Карай ролери или колело.

15. Иди на посещение в зоопарк или в делфинариум.

Можеш да украсиш чашата, като включиш своето въображение – например със замразени ягоди, късче ананас, парченце ябълка или портокал.

домашна ЛИМОНАДА

Продукти

1 чаша захар
1 чаша прясно изцеден лимонов сок
7 чаши вода
няколко листа мента
лед

Приготвяне

1. Изсипи чашата захар в тенджера, добави чаша вода. Остави да заври, като разбъркваш непрекъснато. Охлади сместа.
2. Излей захарния сироп в кана, добави чашата лимонов сок и шестте чаши вода.
3. Сложи листа мента на дъното на всяка чаша, добави лед и налей лимонадата от каната. Украси чашата с резенче лимон и още мента.

Това е моят Бог!

Ксения ИВАНОВА

*Детенце малко, детенце мило,
давам ти един съвет –
стане ли в деня ти сиво
и трудностите сякаш са без чет,
Един има, Който ти помага
и във всякаква беда
проблеми лесно разрешава,
ако Го помолиш веднага!*

*Не трябва да Го търсиш в кабинети –
да помогне тук е Той готов.
Часовете Му не са заети
и ще чуе твоя зов!
Досещаш се, нали?
„Това е моят Бог“ кажи!*

*Уповавай се единствено на Него,
Бог ще те благослови,
а не на себе си и свойто его –
това е важно и го запомни.
Прочети сега и научи:
ти всяка своя грижа
на Него възложи,
защото грижи се за теб
до мрак и от зори.*

ЛЮБИМ БИБЛЕЙСКИ СТИХ

Анкета на
Виктория ПАВЛОВА

Любимият ми стих е от Псалм 120:

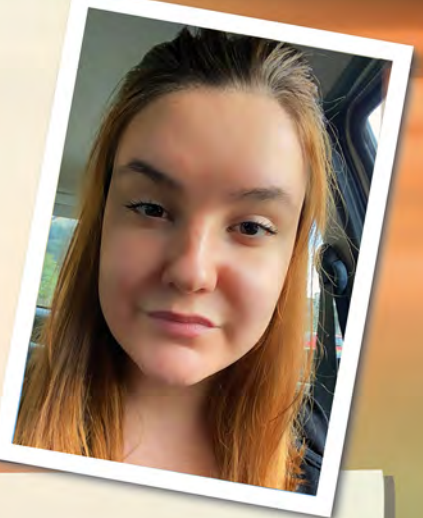
„Вдигам очите си към планините, откъдето ще ми дойде помощ. Моята помощ е от Господ, Който сътвори небето и земята“ (ст. 1-2).

Стихът ми е любим, защото ми говори, че Господ е до мене и е моя помощ в трудни моменти. Учи ме да се уповавам на Него винаги! Знаем го от малка.

АЛЕКСАНДРА РАЙНОВА, 12 г.

Моят любим стих е Псалм 36:3-5:
„Уповавай се на Господ и върши добро. Живей на земята и пази истината. Утешавай се с Господ и Той ще изпълни желанието на сърцето ти. Предай пътя си на Господ и на Него се уповавай, и Той ще извърши“.
Просто го обичам, винаги го споменавам, когато говоря с хора, които не вярват в Бога. Насърчаващ е! Не помня кога го чух за първи път – мисля, че на един семинар и преди около година ми стана любим.

ДИАНА КАЛТАКЧИ, 17 г.

Моят любим стих е Йоан 8:12:

„Аз съм светлината на света. Който Ме последва, няма да ходи в мрака, а ще има светлината на живота“.

Любим ми е, защото в него се говори за това, че ако следваме Исус и ходим в правия път, ако не се отклоняваме и вярваме в Него, ако се стараем да не грешим, ще имаме вечен живот на небето. Не помня кога го чух за първи път. Беше отдавна, докато четях Библията.

ДЕБОРА РАЙНОВА, 13 г.

Кратки факти за Замбия

Население

17 094 130

Основен език

Английски

Основна религия

Християнство

Брой езици

53

Езици, на които не е преведена Библията: 13

на които Библията е преведена частично: 5

на които е преведен Новият Завет: 8

на които е преведена цялата Библия: 27

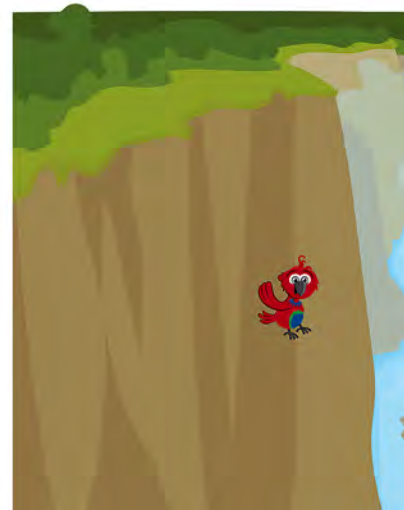
Соли, Замбия

Знаеш ли, че?

Държавата Замбия е заобиколена от всички страни от суша, т.е. няма излаз към море. Тя граничи с осем други страни. Въпреки това обаче в нея се намира огромният водопад Виктория – едно от седемте природни чудеса на света! Местните наричат водопада „Гърмящ дим“. Много туристи пътуват до Замбия, за да видят тази красота.

В страната има още седемнадесет водопада, които са не по-малко красиви от Виктория. Замбия е една от най-безопасните държави за пътуване, жителите ѝ са много дружелюбни. Има не една причина човек да посети тази красива страна. Мнозина идват тук, за да се любуват на водопадите и животните. Почти една трета от територията на Замбия е естествено местообиталище за диви животни. Там има повече от двадесет резервата, където животните могат да се чувстват в безопасност, защото местните жители се грижат за тях и за опазването на природата.

Туристите идват в Замбия, за да се разходят из националните паркове с кола или кану, да пътуват из страната, да видят екзотични животни. Там можете да срещнете антилопи, слонове, жирафи, носорози и много други животни. Това е един удивителен свят на дивата природа!

Още от малък пасял е овце,
но в Бога е вярвал с цяло сърце.
И смело посрещнал врага непознат –
могъщия, страшен юнак Голиат.
Със своята прашка и камък единствен
ранил смъртоносно противника силен.
По-късно той станал владетел честит
и автор на Псалми, на име .....

Борислав ГЕОРГИЕВ
Кой е той?

След като Анна момченце родила,
отрано на Бога го тя посветила.
За него се грижел свещеник Илия,
а Бог го дарявал с благословия.
Той слушал Господния глас с послушание
и бързо израствал в мъдрост и знание.
Тъй после в живота си верен е бил
служителят Божи, пророк.....

Замбия е християнска страна, но все още в нея има много племена, които не разполагат с Божието слово на своя език. Соли е такава

племя. Повече от 34 хиляди души говорят езика соли, но не могат да прочетат нито една книга от Библията на своя език.

Ти можеш да се молиш...

В племето Соли са се запазили легенди (истории, предавани от поколение на поколение) за други религии, изповядвани в цялата страна векове наред, които отхвърлят единствения Бог. Моли се хората в Замбия да слушат Бога, да четат Библията и да научат за Иисус Христос. Новият Завет още не е издаден на техния език. Но екип от преводачи вече работи върху подобряването на превода, като проверява как звучат думите от Писанието на езика соли. Моли се хората, които говорят този език, да познаят Бога и да Го последват.

Горан РУСИНОВ

Вярата и българската
литература

1880 – 1937

Йордан ЙОВКОВ и повестта „Жетварят“

Чудни образи се крият в българската литература. Толкова чудни светове разкриват родните ни класици и автори, с които ще ни срещне животът през годините. Някои от тях ще изучаваме в училище в часовете по литература, с други ще се запознаваме сами, водени от желанието да научим повече. И името на Йордан Йовков ще се извиси на едно от първите места, наред с много други писатели, поети и разказвачи. Неговите творби ще ни заведат в една пъстра и многообразна вселена, населена с безброй богатства, от които ще научим много за света по времето на Йовков. Ще се запознаем с живота на обикновените хора и техните грижи, с битките, през които преминават, ще четем в захлас описанията на природни картини и пейзажи, където безспорно той е ненадминат като автор. Ще се пренесем в един свят, изпълнен с история, легенди, войни (самият Йовков е участвал в няколко войни – Балканската, Междусъюзническата и Първата световна), и ще открием истини, важни за самите нас. Така, търсейки между дългите редици с томове на библиотеката у дома, някой може би ще се натъкне на неголяма книжка, на чиято корица е нарисуван един Образ, Който веднага пленява сърцето. Образ, Който мнозина разпознават, но някои Го поз-

нават истински и му отдават повече от признателност и почит. Това е образът на Божия Син Иисус Христос, описан от Йовков в последните редове на повестта „Жетваря“ така: „...обкръжен от лъчите на слънцето, които сплитаха около Него огромен златен венец, сред узрелите ниви пристъпваше Иисус, замислен, кротък и благославящ...“.

Но защо тази творба не е толкова позната, колкото сборниците с разкази „Последна радост“, „Старопланински легенди“, „Вечери в Антимовския хан“, „Женско сърце“, „Ако можеха да говорят“, романът „Чифлика край границата“? Защо почти всеки българин знае за разказа „По жицата“ и е размишлявал над въпросите, които той повдига, но малцина са чували за „Жетваря“? Отговорът е ясен – заради образа на Христос, Който така вдъхновено е описан от автора на повестта, явно вдъхновен от самия Него. Образът на Божия Син слага Своя отпечатък върху цялото повествование, героите се променят под въздействието на Неговата сила и под крилото Му преминават от зло към добро, от тъмнината на греха към светлината на живота. Всичко това е вплетено в една увлекателна история и добродетелите в нея не са плод на човешки

действия или мотиви, а идват от Бога, такъв, какъвто ни Го е показал Йовков – реалистичен, както Го виждаме в Божието слово, Библията. „Склонен съм да смятам тази своя работа за най-хубава...“ – пише самият Йордан Йовков за повестта „Жетваря“.

Роден на 9 ноември 1880 г. в село Жеравна, бъдещият писател живее и учи там, после се премества в Котел. Завършва школа за офицери, не успява да завърши Юридическия факултет, в който се записва да следва. Става учител, а по-късно е мобилизиран за фронта. Годините от 1912 до 1918 са време на войни, в които писателят участва, раняван и повишаван в чин. Следва труден период в живота му на бедност, несгоди и премествания от едно място на друго – Добрич, Варна, Букурещ... Когато войните свършват, Йовков се задомява и от 1918 до 1920 г. се затваря в работната си стая и трескаво създава едни от най-значимите си творби. За този труден период споделя със свой приятел: „...С тоя аванс (от издаването на книгата) и премията, която получих от академията, и със заплатата на жена си прекарах лятото... Изпаднах много. Не мисля толкоз за облеклото, което е съвсем опърпано, но ще се търпи. Лошото и най-тежкото е, че зимата иде, а на това отгоре, като всички бедни хора, ние вкъщи след 15-20 дни от двама ще станем трима“. Йовков има една дъщеря – Елка. Последните години от живота му също са изпълнени с творчество и много напрежение. Здравето му се влошава и през 1937 г., едва 57-годишен, той умира от тежко заболяване.

Но какво огромно литературно богатство ни е оставил! И в него неслучайно се откроява повестта „Жетваря“. Тя ни разказва за живота в китното селце Люляково, за враждата между двама съселяни, готови на всичко, за да постигнат своето по един безумен и ужасен начин. Тук се говори и за дълбоката пропаст, в която мнозина изпадат в своята безпомощност и разбитите си копнежи. За пиянството на един старец, иначе безкрайно богат с таланта да изписва красиви икони, от които лъха много вяра. И над всичко това е Христос, Който следва всеки от героите, като му подава Своята любеща ръка с призив за промяна. Дори фактът, че за Йовков не се говори като за посветен, вярващ човек, не може да оспори реализма, с който той описва Спасителя и Неговото дело да вложи нов

смисъл в съществуването на героите. Тази повест обаче по-скоро потвърждава, че Йовков е вярвал искрено в Спасителя Христос, защото само просветен от Бога ум би бил способен да разкрие с такава сила и задълбоченост образа на Исус.

Литературната критика обявява „Жетваря“ за „религиозна“ повест и в някои рецензии отпреди години тя е била жестоко критикувана и умишлено заобикаляна. Но сега времето е различно. Хората са се променили – по друг начин тълкуват и преценяват. И могат спокойно да се върнат към миналото. И днес, и тогава Христос е бил и е спасителна, животворяща сила за всеки от нас. Радващо е, че има родни творби, които не са останали безразлични към Божието слово и го цитират въпреки рисковете, заложили в това действие. Насърчително е, когато човек срещне в една безкрайно пъстра култура, каквато е българската, такова познание за Бога и му определи водещо място. Йордан Йовков е успял в това начинание и всеки, който иска, може сам да се увери, като отдели време да прочете повестта „Жетваря“.

Съвременно издание на „Жетваря“

Йордан ЙОВКОВ ЖЕТВАРЯТ

Пътечка 4/2021

Леля Клавдия отиваше към детската площадка зад блока, за да посрещне своя син Калоян. Всеки ден след училище тя го водеше на уроци по плуване. Докато приближаваше, чу как няколко деца от техния вход спорят разпалено.

– Аз съм най-силен, защото съм лъв! – викаше Тошко. – Лъвът е цар на животните и няма по-силен от него! – настояваше той и дори изръмжа: – Ррррррр!

– Аааа, не! Лъвът може да е най-силен сред животните, но аз съм скорпион и ако те ужилия, много бързо ще ти отнема силата, защото ще се парализираш! – отговори Георги.

– Аз пък съм стрелец и ако те улуча с една от моите стрели, веднага ще паднеш – включи се Нели и вдигна ръце, сякаш стреляше с въображаем лък.

Неусетно леля Клавдия застана до тях.

– Деца, каква е тази странна игра и защо се карате? – попита тя.

И тримата казаха едновременно, че това не е игра, а Тошко обясни, че спорят чия зодия е най-силна, защото всяка зодия придава на човека специални способности. Леля Клавдия се усмихна:

– Хмм, не знаех, че зодиите придават някакви способности. Кой ви го каза?

Настъпи мълчание.

Докато Нели говореше, другите кимаха утвърдително. Тошко попита:

– Лельо Клавдия, ти не знаеше ли тези неща? Моятта баба прави хороскопи и може да направи един и за тебе. Искаш ли да я попитам? Тя стои ееей там, на онази пейка – Тошко посочи с пръст баба си и започна да ръкомаха. – Бабо, ела!

Баба Галя тъкмо се беше пенсионирила и за да печели допълнителни пари, правеше хороскопи. Като чу, че внукът ѝ я вика, стана и се запъти към него.

СИЛА ОТ

– Бабо, това е леля Клавдия, майката на Калоян. С него сме астрални близнаци. Запознайте се. Тя иска да ѝ направиш хороскоп – побърза да я представи Тошко.

По лицето на леля Клавдия се изписа недоумение. Тя не вярваше в астрологичните прогнози, затова и през ум не ѝ минаваше да поиска някой да ѝ прави хороскоп. Все пак запази самообладание и учтиво поздрави възрастната жена:

– Здравейте, приятно ми е да се запознаем. Тошко Ви повика, но в действителност аз не проявявам инте-

ИЛИ ОТ НЕБЕТО?

– Амииии, лельо Клавдия, баба ми Галя казва, че зодията на всеки човек определя какъв е характерът му. Например аз съм роден в края на юли и затова съм смел като лъв. И наистина – мога да скоча от най-високата скала над реката, без изобщо да ме е страх! – разпалено убеждаваше Тошко.

– А аз съм роден през ноември и мама казва, че съм зодия скорпион. Само някой да посмее да ме предизвика... такава силна отрова ще му пусна! – самоуверено се включи Георги.

Тогава Нели не се сдържа:

– Те са прави, лельо Клавдия. Знаеш ли, че зодиите помагат да си избираш правилните приятели? Ако не се разбираш с някого, значи той не е подходящата за тебе зодия. Например аз не си играя с Катя от нашия клас, защото тя е зодия близнаци, а пък четох, че стрелец и близнаци изобщо не се разбират.

рес към хороскопи, затова моля да ме извините! – каза леля Клавдия и отиде да седне на една от близките пейки, за да чака Калоян.

Баба Галя се изненада. За първи път ѝ се случваше някой да откаже да узнае какво му чертаят звездите. Подтикната от любопитството, което я обзе, тя попита дали може да седне до леля Клавдия. Едва получила одобрителен отговор, бабата на Тошко започна да задава въпроси:

– Знаете ли, аз правя хороскоп на много хора. Защо съвременна жена като Вас не е заинтригувана от тези неща?

Леля Клавдия започна да говори и при тях веднага дойдоха Тошко, Георги и Нели. Те също искаха да разберат защо майката на Калоян не е увлечена от зодиите.

– Лельо Клавдия, а как имаш приятели, без да знаеш тяхната зодия? – учудено попита Нели.

ЗВЕЗДИТЕ

Любомира СТОЎЧЕВА

– Мила Нели, за да избирам своите приятели, ми е нужна мъдра преценка, а не хороскоп. Добрият човек се познава по плодовете му. Същото е с приятелите – усмихнатата отговори леля Клавдия.

В това време дойде Калоян и застана до другите.

– Лельо Клавдия, не искаш ли да имаш специални способности, също като супергероите? – полюбопитства Тошко.

– Специални способности също не са ми нужни. Вярвам, че Бог е нашият Създател и Той ни е дал всички нужни умения, за да живеем добре.

– А не се ли притеснявате, че може да Ви се случи нещо лошо? Ако четете хороскопа си всеки ден, ще знаете какво Ви очаква и ще можете да се предпазите – не отстъпваше баба Галя.

– Всъщност моята надежда е в Бога. Ако ми се случи нещо лошо, мога да Го моля за помощ и вярвам, че Той ще ми помогне, докато звездите не биха могли. Те са просто част от космоса, който също е Божие творение – с усмивка заключи леля Клавдия.

Баба Галя беше смръщила вежди. Едва дочака леля Клавдия да каже последните си думи и започна да й противоречи:

– Ама Вие наистина ли вярвате, че има Бог?! Според мене във Вселената има висш разум, който контролира всичко, а на нас ни говори чрез звездите – убедено подчерта възрастната жена.

Майката на Калоян очакваше подобно твърдение, тъй като не за първи път говореше за своята вяра и надеждата си в Бога с хора, които смятат, че звездите носят послания.

– Лельо Клавдия, а тогава как ще обясниш, че характеристиките на хората от една и съща зодия си приличат? – полюбопитства Нели.

– Мила Нели, вярваш ли, че Георги, също като скорпионите, има силна отрова, чрез която отнема чуждата сила? Не, нали?! Когато хората четат за своите зодии, те искат да притежават качествата, характерни за зодиакалния им знак, и съзнателно или не, се стремят да ги проявяват. Но това не значи, че действително е така. Бог е създал всеки човек уникален по своята същност.

Леля Клавдия забеляза, че с Калоян вече закъсняват за урока по плуване.

– Деца, радвам се, че поговорихме и че имате толкова въпроси! Надявам се да се видим отново и да продължим разговора!

Чие дете съм

Елвира ЦОРН

Чудесата на творението

Когато съм се родил, съм тежал само половин килограм. Но баща ми тежи цели 80 килограма. Мама е почти два пъти по-малка от него. Тя отговаря за отглеждането на децата. Когато отива на лов, ние оставаме в бърлога-та, която тя ни е направила. Могат да ни нападнат чакали, хиени и зорки ястреби. Мама се грижи за нас и през два – три дни намира нов подслон, където ни пренася едно по едно, като ни хваща със зъби за кожата.

Ако ловът е успешен, имаме антилопа или сърна за вечеря. Но ядем и други животни. Тъй като мама е отличен плувец, тя лови дори риба и раци.

Още през първите седмици от живота си ние започваме да се учим да бъдем ловки и неуловими колкото нашите родители. Мама ни учи на всичко. Но и ние, като всички деца, обичаме да се веселим. Две години оставаме с майка си и едва тогава излизаме да живеем сами.

Плъщяка 4/2021

аз?

Ние сме от семейство Котки – спадаме към големите котки. Имаме изящно и гъвкаво тяло, дълга опашка и лапи с големи нокти. Известни сме по цял свят с красивата си петниста окраска. Стоотици тъмни петна с различна форма и размери са пръснати на светложълт или червеникав фон по цялото ни тяло. Тази окраска ни помага да се маскираме отлично по време на лов. Имаме много добро зрение – можем да видим плячка на разстояние от километър и половина. Нашият слух е пет пъти по-добър от човешкия.

Когато порасна, ще се справям отлично и с катеренето по дърветата. Докато тичам, ще достигам скорост до 57 км/ч и ще скачам на разстояние до седем метра. Също така ще съм способен да прехвърлям труп, който тежи три пъти повече от собственото ми тегло, върху клон на дърво, за да мога там спокойно и безпрепятствено да се насладя на плячката си.

Ние сме единствените големи котки, които се чувстват добре както в пустините, така и в гората. Повечето от нас живеят в тревните площи на Африка, южно от Сахара. Но се срещаме и в други части на континента, в Близкия изток и в Азия.

Е, кой съм аз?
Точно така, аз съм **пърделоар**
(*Panthera pardus*).

ТОМА НЕВЕРНИ

Рисунка Катерина ФИЛИПОВА

Варвара НАСОН

След възкресението на Иисус Христос учениците Му се събрали заедно. Един от апостолите – на име Тома – не бил с тях. Изведнъж възкръсналият Иисус се появил сред учениците и казал: „Мир на вас!“. Когато видели Господ, те се зарадвали. Той им показал раните си от гвоздеите, ял и общувал с тях.

След това учениците разказали всичко на Тома, който не видял възкръсналия Иисус Христос. Но Тома не им повярвал, а отговорил: „Ако не видя раните Му от гвоздеите и не сложа пръста си в тях, няма да повярвам“ (Йоан 20:25).

Следващия път, когато Иисус се явил на учениците Си, Тома бил с тях. Господ му казал: „Дай си пръста и погледни ръцете Ми, дай си ръката и я сложи в ребрата Ми. И не бъди невярващ, а вярващ“ (вж. Йоан 20:27). Тогав Тома повярвал и възкликнал: „Господ мой и Бог мой!“.

Оттук идва изразът „Тома Неверни“. Така казват на човек, когото е трудно да убедиш в нещо, който не може да повярва в нещо.

Редакционна колегия

Главен редактор

Валдемар Цорн

Отговорен редактор

Люба Никифорова

Дизайн Йордан Пеянски

Превод Богдан Иванов

Превод на стихотворенията

Борислав Георгиев

Снимки: www.shutterstock.com

Издателство „Светлина на Балканите“

Печат „Мултипринт“ ООД

Библейските стихове са от Синодалния превод, 1992 г.

Материали от списанието могат да се използват
само със съгласието на редакцията.

ISSN 1313-4302

ОТГОВОРИ

Към с. 3

Главоблъсканица

Надежда.

Към с. 7

Цгрословица

Отвесно: 1.Тамян 2.Облак

3.Йосиф 4.Свиня 5.Естир 6.Гълъб 7.Рувим

8.Изход 9.Жезъл 10.Исаак 11.Завет 12.Аарон

13.Ветил 14.Ангел 15.Симон.

В хоризонталния ред: „Той се грижи за вас“.

Към с. 23

Гатанки

1.Давид 2.Самуил.

Четете „Пътечка“
и на нашия сайт

www.fsnb.bg

Пътечка

кани читателите си да участват
със свои творби в списанието.

Изпращайте материалите на адрес:

Издателство „Светлина на Балканите“

1336 София, ПК 33

или на email: patechka@abv.bg

Абонирайте се за шест последователни броя
на „Пътечка“ само за 10,00 лв на адрес:

www.fsnb.bg/abonament

Пътечка 3/2021

Кой се грижи за нас?

Олег СОБОЛЕВ

Кой се грижи за нас,
когато край морския бряг си играем
и лятното слънце в небето сияе,
а вятърът палав, полъхващ едва,
разрошва косите ни с нежна ръка?

Кой се грижи за нас,
когато гълбаем в топлия пясък,
вълните достигат краката ни с плясък,
намокрят ни леко и после се връщат,
а ние изграждаме кули и къщи?

Кой се грижи за нас,
дарил ни сияйното слънце в небето,
а също – веселие с радост в сърцето?
На Него разчитаме в трудния час.
Бог неизменно се грижи за нас.

Рекордът по големина на очите спрямо тялото е на гигантския калмар. Неговото тегло достига 500 кг, а дължината на тялото му – 8 м. Диаметърът на очите му е 27 см, а лещата в тях е колкото портокал (8–9 см).

Рисунка
Татяна КОСТЕЦКА